

שבת. אמר לו, ומה זה קדוש של שבת? אמר לו, זה המקדש שגמיש מלמעלה. אמר לו, אם כן, עשית שהשבת אינה קדש, אלא קדוש שגורה עליו מלמעלה.

אמר רבי אבא, וכך זה, (ישעה נה) וקראת לשבת עוג לקדוש ה' מכובד. הופיר שבת לחוד וקדוש ה' לחוד. אמר לו, אם כן, מי זה קדוש ה'? אמר לו, הקדשה שירדה מלמעלה ושורה עליון. אמר לו, אם הקדשה שגמישה מלמעלה נקראת מכובד, נראה שבתינו מכובד, וככבות וכבנות.

אמר רבי אלעזר לרבי אבא, הנה לו לאיש הזה, שדבר של חכמה יש בו שאיננו יודעים בו. אמרו לו, אמר אתה. פתח ואמר, (ויקרא ט) את שבתת, אתה - לרבות תחום שבת שהוא אלףים אמות לכל צד, ומושום כך רפה אתה. שבתת - (נ"א ז) שבת העליונה ושבת התחתונה, שהן שפם כלולות ימיה ונסתירות יחד.

נשארה שבת אחרת שלא נזכרה והיתה בבוסה. אמרה לפניו: רבון העולם, מיום שעשית אותנו נקראת שבת, ומהיום איןנו בלילה. אמר לה, בת, אתה שבת, ושבת קראתיך לך, אבל הריני מעטר אותך בעטירה יותר עליונה. העביר כרוז ואמר מקדשי תיראה. וזה שבת של ערב שבת שהיא יראה, ושותה בה יראה. וכי הוא שהקדוש ברוך הוא הכליל ואמר אני ה? ואני שמעתי מאבא שאמר כן, ודין אתה - לרבות תחום שבת. שבתת - זה הגול והרביע שבעפניהם, והם שניים. וכונגד אתם הנסנים יש שתי

דשبات. אמר לייה דא קדושא דאתמשבא מלעילא. אמר לייה אי הבי עבידת לשבת דלאו איהו קדש, אלא קדושא דשריא עליוי מלעילא.

אמר רבי אבא וחייב הוא (ישעה נה) וקראת לשבת עוג לקדוש יי' מכובד, אדרבר שבת לחוד וקדוש יי' לחוד. אמר לייה אי הבי מאן קדוש יי'. אמר לייה קדושא דנהתא מלעילא ושראיה עלייה. אמר לייה אי קדושא דאתמשבא מלעילא אקרי מכובד אתה זי' דשפת לאו איהו מכובד וכחיב וכבדתו. אמר רבי אלעזר לרבי אבא אנחנו להאי גברא דמלחה (פרקא) דחכמתא אית ביה דאנן לא ידענא בה. אמרו לייה אם לא אנת. פתח ואמר, (ויקרא ט) את שבתותי. את לאסגאה תחום שבת דאייהו תרין אלפין אמין לכל טרא. ובגין כך אסギ אתה. שבתותי (נ"א דא) שבת עלה ושבת מתאה דאנון תרין כלילן כחדא וסתמיין כחדא.

אשרה שבת אחרא דלא אדרבר והוה בכסופה. אמרה קמיה מארי דעלמא מיום דעבדת לי שבת אתקרינה ויום לאו איהו בלא ליליא. אמר לה ברתי שבת אנת ושבת קריינה לך, אבל הא أنا מעטר לך בעטרא עלה יתרה. עבר כרוז ואמר מקדשי תיראה.

ו אמר מקדשי תיראה.

וזא שבת דמליל שבתא דאייה יראה, ושראיה בה יראה. ומאן איהו. דקדשא בריך היא אכליל ואמר אני יי'. ואני שמענו מאבא דאמיר הבי. ודין אתה לאסגאה תחום שבת. שבתותי דא עגול לאו רבעיע דלגו, ואנון תרין. וילקביל אנון

קדשות שיש לנו להזכיר, אחד ויבלו, ואחד קדוש. ויבלו יש בו שלשים וחמש תבות, ובקדוש שאנו מקדים יש שלשים וחמש תבות, והכל עללה לשבעים שמota שהקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל מתחטרים בהם. ומשום שהגעול מתחטרים בהם. ומשום שהגעול ורבוע הוה הם שבתמי, שניהם כוללים בשמור, שבתווב תשמור. שהרי השבת העלונה כאן לא נכללה בשמור, אלא בזכור, שהרי הפלך העליון מסתים בזיכרון, ועל זה נקרא מלך שהשלום שלו. והשלום שלו הוא זכור, ועל כן אין מחלוקת למעלה.

משום שני שלומות למטה - אחד יעקב, ואחד יוסף. וממשום כד כתוב בעמיהם (ישעה נ) שלום שלום לרוחוק ולקרוב. לרוחוק דא יוסף. לרוחוק, כמו שנאמר (ירמיה לא) מרוחוק ה' נראה לי, (שמות ב) ותמצב אחותיו מרוחוק. ולקרוב, כמו שנאמר (דברים ל) חדים מקרוב באו. מרוחוק - זו הנקודה

העלונה שעומדת בהיכל. ועל זה כתוב תשמור, נכלל בשמור. ומקדשי היראו - זו הנקודה שעומדת באמצע שיש לירא ממנה יותר מן הכל שענסו מיתה. והואינו מה שבתווב (שמות לא) מחלליה מות ימת. מי הם מחלליה? מי שנכנס לתוכה החלל של העגול ורבוע לפיקום שאומה הנקרה שורה פוגם בו - מות ימת. ועל זה כתוב פריא. והנקרה הוה היא נקרה אני, וعليה שורה אותה הנספר העליון שעלה התגללה. והואינו ה', והכל אחד.

ירדו רבוי אלעזר ורבוי אבא ונש��והו. ונשקו אותו. אמרו ומה כל החקמהazzo הוא יש מחתיך לך ואתה

דאית לנו לאדררא, חד ויבלו, וחד קדוש. ויבלו אית ביה תלתין וחמש מקדשין. תלתין וחמש תיבין. וסליק כלל לשביעין שמהן דקדשא בריך הוה ובנשת ישראל אתעטר בהו. ובגין דעגоля ורבועא דא אונן שבתווי, כלילן פרוייהו בשמור דכתיב תשמורו. דהא שבת עלאה הכא לא אתבליל בשמור אלא בזכור, דהא מלכא עלאה בזכור, אסתיטים. ועל דא אקרי מלפה דשלמא דיליה, ושלמא דיליה זכור איהו. ועל דא לית מהחולקת לעילא.

בגין דתרין שלומות למתא חד יעקב' וחד יוס' פ. ובגין בה כתיב הרי זמני (ישעה נ) שלום שלום לרוחוק ולקרוב. לרוחוק דא יעקב, (דף ע"א) ולקרוב דא יוסף. לרוחוק כמה דעת אמר, (ירמיה לא) מרוחוק יי נראה לי (שמות ב) ותמצב אחותיו מרוחוק. ולקרוב כמה דעת אמר, (דברים לב) חדים מקרוב באו. מרוחוק דא נקודה עלאה דקימא בהיכליה.

ועל דא כתיב תשמורו אתבליל בשמור. ומקדשי היראו דא נקודה דקימא באמצעתה דאית לדחלא מנה יתר מפלא דענשיה מיתה. והיינו דכתיב, (שמות לא) מחלליה מות ימת. מאן מחלליה. מאן דعال לגו חל דעגоля ורבועא לאטר דההוא דנקודה שרייא ופגים ביה מות ימת. ועל דא כתיב היראו. וההיא נקודה אקרי אני, ועלה שרייא הוה דסים עלאה דלא אתקליה והיינו יי וכלא חד.

נחתו רבוי אלעזר ורבי אבא ונש��והו. אמרו ומה כל חכם באית תחותיך ואת טעין אברין. אמרו ליה